

M. Szabó János

Önkéntelenül

„sebedet mindig elvakartad”

Feltépni a sebre simuló
heget: miért érzi úgy, hogy
ezt mindig meg kell tennie?
Miért kényszerül önmaga ellen
fordulni, letérve a béke és a
gyógyulás útjáról? Apró
pusztítások: valami különös,
csendes és elszánt elégtétel vágya
dobol az erekben, melyekből
a vér kibuggyanva fölfakad.
Akarni a megújuló fájdalmat,
áhítani, hogy ne záruljon be
a hús, lüktessen tovább a világra
táruló apró, vörös kráter. Ez kell,
valamiért, igen, mert a dolgok
mélyére mutat, a létezés
lényegéhez vezetve, mint
a kihagyó lélegzet, a lehanyatló
fej, a lezáruló szem, a padlóra
zuhanó test: minden, ami
elgyötört, reménytelen és
hiábavaló.

Számolni nem

Tizennyolc nyúl énekel altatót
tizennyolc álmos rókát simogatva.
Tizennyolc kézből tizennyolc kopott
kabát kúszik fel tizennyolc fogásra.

Tizennyolc hervatag matektanár
kérdézi, mennyi kilenc meg kilenc.
Tizennyolc puha paplan arra vár,
hogy betakarjon, mikor elpihensz.

Nagy az aszály. Tizennyolc napja csak
tizennyolc csepp eső hullott az égből.
Tizennyolc ház tető, ajtók s falak
nélkül. Tizennyolc kicsi béka néz föl

tizennyolc kútból. Tizennyolc vidám
manó tanít: számolni nem szabad.
Tizennyolc arc. Tizennyolc délután.
Tizennyolc év: tizennyolc pillanat.

Titi, titi, tá, tá

Aranyinak és Kosztolányinak

Arcát ha meglátja
reggel a tükörben,
nem is veszi észre,
keze már ökölben:
rühelli a ráncot,
ősz haját, májfoltot,
ha csak rajta múlna,
bezárná a boltot.
De a lelke gyáva,
ő ugorni nem mer.
Csak magának súgja:
halj meg, öregember.

Tevéshez, levéshez
semmi kedve sincs már.
Lelke ha volt gazdag,
ma kifosztott kincstár.
Vesződik cipővel,
nadrággal, kabáttal,
mástól segítséget
kérni persze átall.
S ha dalforma széllel
köszönt be november,
szöveget farag rá:
„halj meg, öregember”.

A lépcsőn kifullad,
megbotlik az úton.
Érzi, eltörik majd
mint korsó a kúton.
Mert ha eddig nem tört,
most ideje lassan
eljön már, hogy végre
a porban nyughasson.
Új szomszéd, új nóta,

új frizura nem kell.
Elhordott ruhádban
halj meg, öregember.

Csak úgy lökik félre,
ahogy régen tették,
de azt látja: most már
más színű a festék
az egykori képen.
A vonal, a forma
mintha mind sötétebb
s homályosabb volna.
Mert a Nap lemegy már,
s fel többé sosem kel.
Te is szedelőzködj:
halj meg, öregember.

Ráadást a rosszból
ugyan ki szeretne?
Új pofont, új rúgást
zsebből mért fizetne?
Nem is baj, ha gyorsan
vége lesz a dalnak,
átkel a nagy vízen,
fordulva a falnak,
s nem tudva magáról.
Kit jó sorsa kedvel,
álomtalan alszik.
Halj meg, öregember.

Lélek ne szakadjon
testéből ki. Csendben
eméssze el azt is
majd az Ismeretlen.
Ne tudjanak róla,
és ne emlegessék.
Élve nem utálták,
halva ne szeressék.
Erre járt egy árnyék,
szakállá volt, kender,
terád hasonlított.
Halj meg, öregember.